

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverd. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Terschelling.

Valerie is geboren en getogen op Terschelling. Ze runt de souvenirwinkel die haar moeder ooit is gestart en organiseert fietstochten over het eiland. En o ja, ze is tot over haar oren verliefd op Tobias, haar buurman, beste vriend én collega. Maar een vriendschap die overgaat in liefde is iets wat alleen in boeken gebeurt, dus Valerie is mooi niet van plan om Tobias de waarheid te vertellen.

Totdat galeriehoudster Nanda naar het eiland verhuist en het wel héél gezellig met Tobias heeft. Valerie had net besloten Tobias los te laten, dus voor haar is het nu echt te laat...

Of toch niet?

Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost.

Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde
Terschelling

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica

Recept: © 2024 Maaïke van Kessel

Foto auteur: © Medea Huisman

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1544 6

ISBN 978 94 027 7164 0 (e-book)

NUR 301

Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Als jij nou eens de carrousel met kaarten bijvult.’

Ik schrik op en kijk recht in Tobias’ sprankelende ogen. Groengrijs, met van die goudkleurige spikkeltjes in zijn irissen. Naast zijn linkerpupil zit een piepklein zwart vlekje. Ik sta nu niet dichtbij genoeg om dat te zien, maar ik weet dat het er zit. Ik weet al ruim acht jaar dat het er zit, omdat ik erdoor betoverd werd toen we in ons examenjaar gedwongen werden te schuifelen op het eindfeest en we zo dicht bij elkaar stonden dat ik de sproeten op zijn neus kon tellen. En dus dat vlekje naast zijn pupil kon zien. Sindsdien...

‘Hallo?’

Ik schud mijn hoofd om de gedachtestroom een halt toe te roepen. ‘Sorry. De wat?’

‘De carrousel bijvullen. Als het even kan vandaag nog, maar zie maar of het uitkomt, hoor.’

Mijn beste vriend overhandigt me breed grijnzend het krat met daarin onze ansichtkaarten. Hoe het kan weet ik niet, maar zelfs in dit digitale tijdperk zijn die dingen bij ons niet aan te slepen. De vergezichten van het eiland met ergens in beeld de Brandaris, foto’s van de haven, abstracte illustraties van de skyline... Elke dag aan het eind van de middag moeten de kaarten worden aangevuld. En elke dag ben ik weer de sjaak, want degene die het als eerste opmerkt mag het als opdracht geven aan de ander. Op de een of andere manier zie ik de lege vakken in het rek altijd *nét* te laat.

Ik neem het krat van Tobias over en manoeuvreer achter de toon-

bank vandaan. Met het krat voor me uit gestoken loop ik tussen de tafel met handgeschilderd servies en de kast met cranberrylekkerijen door. Op de automatische piloot schuif ik met mijn heup een mok die te ver over de rand helt verder de tafel op. Dan zet ik met een zucht het krat naast de kaartencarrousel bij de deur neer.

‘Ga je nog mee zwemmen in het Duinmeertje straks?’ vraagt Tobias vanachter de toonbank. ‘Of is dit het eerste jaar dat je onze traditie verbreekt?’

‘Tradities zijn er om in ere te houden,’ citeer ik mompelend mijn moeder, hoewel ik me inderdaad had voorgenomen er niet over te beginnen als Tobias er niets over zou zeggen. Tradities zijn namelijk vooral leuk als je er plezier aan beleeft, in plaats van dat het een regelrechte martelgang is.

Tobias en ik kennen elkaar al bijna zeventien jaar. Van die zeventien jaar ben ik er al acht tot over mijn oren, gekmakend, smoorverliefd op hem.

Toen we acht waren, verhuisde Tobias’ gezin hiernaartoe omdat zijn vader Michiel een baan had aangenomen als huisarts in Midsland. Het was weliswaar geen vereiste om op het eiland te wonen, maar net als zovelen waren ze al verkocht zodra ze van de boot af kwamen. Daarbij was Tobias nog vrij jong, dus durfden ze de stap wel te nemen. Ze kochten het huis naast het onze en zoals men dat zo mooi zegt: de rest is geschiedenis.

Tobias kwam bij mij in de klas en vanaf het moment dat ik wist dat hij net zo van fietsen hield als ik, bombardeerde ik hem tot mijn beste vriend. We doorliepen samen de middelbare school, verdienden een zakcentje bij in mijn moeders souvenirwinkel en fietsten het eiland rond alsof het een lieve lust was. Kortom, we zijn hier samen opgegroeid. En toen ik op het eindfeest van de middelbare school harder voor hem viel dan die keer dat ik voorover van de schommel stortte, was het niet eens zo erg. We gingen toch allebei studeren – hij in Amsterdam, ik in Utrecht. Ik wilde onze vriendschap niet op het spel zetten en zou hem toch veel minder gaan zien, dus waaide het vast over.

Totdat ik drie jaar geleden onverwachts mams souvenirshop overnam en terugverhuisde naar Terschelling, terwijl Tobias hier inmiddels ook al drie jaar lang elke zomer is om bij te springen. Iets laten overwaaien gaat verdraaid lastig op een eiland waar de wind dagelijks uit alle richtingen komt.

Hem vertellen dat ik verliefd op hem ben, gaat alleen nooit gebeuren, want een vriendschap die overgaat in liefde is iets wat alleen in films en boeken gebeurt. In het echte leven ben je hoogstwaarschijnlijk meteen voor altijd een goede vriend of vriendin kwijt, zo simpel is het. En dat is het me absoluut niet waard.

Daarbij, zó verliefd ben ik niet op Tobias. Niet meer in elk geval. Het is nu meer een soort gegeven. Een aanwezigheid in mijn leven, net als de stilstaande klok boven de kassa en het feit dat de achterdeur piept als je hem opent. Zaken die niet zó erg zijn dat er nú iets mee moet gebeuren – als er überhaupt al iets mee moet gebeuren; daar gaat het om. Ik gebruik maar twee keer per dag de achterdeur, kan op mijn horloge zien hoe laat het is en denk echt niet vaker dan tien keer per uur aan Tobias' ogen. Ik heb alles onder controle.

'Ik moet de fietstocht voor komende zaterdag nog voorbereiden,' probeer ik een excuus zo dicht mogelijk bij de waarheid te verzinnen. 'Het is de eerste van het seizoen en ik wil er zeker van zijn dat alle rustpunten nog kloppen.'

Ik praat tegen de carrousel, in de hoop dat Tobias niet ziet dat mijn wangen loeiheet beginnen te worden.

'Meen je dit?' hoor ik spottend achter me. 'De fietstocht die al zo'n tien jaar hetzelfde is? Die jij organiseert op het eiland waar je bent opgegroeid? D'í fietstocht?'

'Ja, nou,' sputter ik tegen. 'Het kan toch zijn dat er iets is veranderd?'

'Ja, dat de Brandaris er ineens niet meer blijkt te staan, of zo...'
Tobias lacht hard om zijn eigen grap.

Ik lach mee, maar probeer mijn flinterdunne argument vast te houden. 'Je weet het niet,' besluit ik. 'Ik kom niet graag voor verrassingen te staan. Dat weet je.'

Tobias komt achter de kassa vandaan en loopt mijn kant op. ‘Kom op...’ probeert hij.

Ik richt me op en kijk hem aan. ‘Wat?’

‘Tradities zijn er om in ere te houden. En ik weet toevallig dat jij alle tradities die je moeder ooit heeft bedacht voortzet alsof het een religie is.’

Au.

Ik weet dat het niet zo bedoeld is, maar alsnog is het onder de gordel.

Ik slik en concentreer me op de carrousel. De herinnering aan mam zorgt meteen weer voor brandende tranen achter mijn ogen. Hij heeft gelijk. Mam was bij ons thuis degene die tradities bedacht. Of eigenlijk, die per ongeluk zorgde dat de simpelste gebeurtenissen een traditie werden.

Zo werd er in huize Terpstra één zondagochtend per maand ontbeten met pannenkoeken. Altijd op de eerste zondagochtend van de maand. Ook maakten we – of nee, máken we, want pap en ik doen dat nog steeds – elke week samen de kruiswoordpuzzel uit de zaterdagkrant. Op maandagavond, want het weekend was altijd zo druk dat mam beide weekendavonden uitgeput op de bank lag.

Het was ook mam die de traditie startte om elk jaar als ‘officiële start van de zomer’ een duik in het Duinmeertje van Hee te nemen met ons gezin en onze burens: Tobias’ ouders Michiel en Gonny, mijn ouders en ik, Tobias en Tobias’ zusje Ilse. Een traditie die ik helemaal niet wil verbreken, maar soms denk ik dat het beter is als ik Tobias wat minder zou zien. Weet ik veel, misschien helpt het. Voor hetzelfde geld dooft deze verliefdheid dit jaar eindelijk vanzelf uit als een kampvuur op het strand. Je weet maar nooit.

‘Ik neem mijn gitaar mee...’ Tobias buigt iets door zijn knieën om mijn blik te vangen en trekt een paar keer snel achter elkaar zijn wenkbrauwen op.

Ik draai de carrousel rond en neem het laatste stapeltje ansichtkaarten van hem aan. ‘Oké. Ik ga mee,’ zeg ik.

‘Yes! Was het de gitaar? Ja, hè?’ Hij zet zijn voeten uit elkaar en

steekt zijn borst naar voren. ‘Ik ben ook onweerstaanbaar als ik op Isabel tokkel.’

Ik doe alsof er een rilling over mijn rug loopt en kokhals. ‘Het is nog steeds goor dat je je gitaar een naam hebt gegeven. Daar is niets aantrekkelijks aan.’ Dat Tobias sinds een paar jaar precies weet hoe hij een gitaar moet bespelen wel, maar dat ga ik hem niet aan zijn neus hangen. Ik kom overeind en priem met mijn wijsvinger in Tobias’ borst. ‘Maar ik ga niet te lang. Ik wil echt de fietstocht goed voorbereiden. Ik weet wel dat we al jaren dezelfde tocht organiseren, maar wat als er een fietspad afgesloten blijkt te zijn? Of wat als een van de restaurants waar we onze koffiestops doen niet meer open is?’

Tobias slaat zijn armen over elkaar en kijkt me met één opgetrokken wenkbrauw aan. ‘Val... Ik ben echt heel gek op je, maar wat je nu zegt slaat echt nergens op. Er wonen hier vijfduizend mensen en jij kent ze praktisch allemaal. In elk geval bijna alle ondernemers. Denk je nou echt dat een van de restaurants hier zou sluiten zonder dat jij ervan af zou weten?’

Ik wil een snedige opmerking terug maken, maar in mijn hoofd blijven zijn eerste woorden nazingen.

Ik ben echt heel gek op je.

Meent hij dat? Of bedoelt hij het bij wijze van spreken?

‘Hallo?’ Tobias zwaait met zijn hand vlak voor mijn gezicht heen en weer. ‘Aarde aan Valerie... Ben je er nog, of zit je ergens anders met je hoofd? Wat is er aan de hand vandaag?’

‘Ik zit nergens anders met mijn hoofd,’ zeg ik snel, voordat ik eruit flap dat ik me afvroeg of onze kinderen blond zouden worden zoals hij, of kastanjebruin zoals ik.

‘Ik ga mee,’ zeg ik stellig. ‘Prima. Gezellig.’

‘Perfect!’ Tobias mept hard tegen mijn bovenarm en pakt dan het krat met ansichtkaarten op om het terug naar achteren te brengen. Over zijn schouder zegt hij: ‘Dat is mooi, want er is iemand die ik graag aan je wil voorstellen.’

‘Leuk,’ zeg ik zo luchtig mogelijk, maar in mijn hoofd buitelen mijn gedachten meteen over elkaar heen. Wie zou het zijn? Een nieuwe

eilandbewoner? Een vakantiegan-
ger zijn, want Tobias zei het net zelf: ik ken vrijwel iedere Terschel-
linger. Tenzij...

Shit.

Nee.

Ik voel het bloed uit mijn wangen wegtrekken en mijn benen
beginnen te tintelen. Steun zoekend bij het schap met zeehonden-
knuffels probeer ik mijn ademhaling onder controle te krijgen, maar
de gedachte blijft maar oppoppen, als zo'n whack-a-mole-spelletje.
Telkens mep ik er één naar beneden, maar meteen springt een ander
weer omhoog. Dit kan niet. Ik trek overduidelijk een te snelle conclu-
sie, maar mijn brein is er al vandoor en ik kan er niet meer achteraan
rennen om haar te stoppen.

‘Ik ben zo terug!’ roep ik naar achteren. ‘Heel even... iets doen.’

Heel even ademen. Kalmeren. Rustig worden.

Zonder op antwoord te wachten duw ik de voordeur open met
daarin in glas in lood een afbeelding van de Brandaris en ik snel naar
buiten. Tegen de tijd dat het belletje boven de deur voor de tweede
keer tingelt, ben ik al meters verder. Om de hoek, uit het zicht van
de shop, zigt ik neer op een bankje en sla ik mijn handen voor mijn
gezicht.

Het is compleet overtrokken hoe ik hierop reageer, dat weet ik ook
heus wel. Maar zijn woorden blijven weergalmen in mijn hoofd. *Er is
iemand die ik graag aan je wil voorstellen.*

Iemand.

Aan je voorstellen.

Dat kan maar één ding betekenen. Dat moet wel.

Zelfs als ik er rustig over nadenk en het hysterische stemmetje in
mijn hoofd de mond snoer, is er maar één conclusie mogelijk en die
geeft me een vieze smaak in mijn mond die niets is vergeleken met de
keer dat ik per ongeluk zout in mijn thee had gegoooid.

Tobias heeft een vriendin.

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart verovert. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Ameland.

Nienkes vriend Rens heeft voor een prikkie het vakantiehuisje van zijn oma Bep op Ameland overgenomen. Een regelrechte bouwval – vandaar de prijs. Nienke ziet de bui al hangen: met vier linkerhanden is samen verbouwen een *recipe for disaster*.

Om nog maar te zwijgen over de druk die dat op een (toch al wankele) relatie legt.

Maar aangezien de vonk ooit oversloeg op Ameland, sluiten ze een deal: één zomer lang proberen ze het vakantiehuisje op te knappen. Als dit niet lukt, gaat het terug in de verkoop. Tussen de verfblikken en badkamertegels bloeit hun liefde voor het eiland steeds meer op. En misschien ook de liefde voor elkaar...

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde

Ameland

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica
Foto auteur: © Medea Huisman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1544 6
ISBN 978 94 027 7165 7 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Is het niet fantastisch?’

Ik kijk Rens met een schuin oog aan. ‘Fantastisch?’

Van alle dingen die ik het huisje waar we nu samen naar staan te kijken zou kunnen noemen, is ‘fantastisch’ denk ik... oké. Vooruit. Niet de láátste optie, maar toch zeker wel de zesde. Na ‘vervallen’, ‘bouwval’, ‘ruïne’, ‘extreem verwaarloosd’ en ‘een stapel planken met wat ramen en een dak’. Dat Bep dit een vakantiehuis durft te noemen, bewijst maar weer hoeveel lef die vrouw heeft. De foto’s die ze ons afgelopen week stuurde, waren blijkbaar van jaren terug.

En toch... Toch zie ik ook wel dat er enorm veel potentie zit in dit houten Stonehenge. De plek is geweldig: je hoeft alleen de duinenrij maar over en je bent al aan zee. Daarnaast ligt het vrijstaand op een aardig stukje grond, met gras rondom en een rij hoge struiken als erfafscheiding met de bureu. Aan de achterkant, de plek waar wij nu staan, heeft het huisje een groot terras waar ik mezelf al helemaal een kop thee – of, aangezien het zomer is, een wat verkoe-lender drankje – zie drinken in de zon. En tot slot heeft het alles wat je van een vakantiehuisje mag verwachten: drie slaapkamers, een keukentje, een badkamer mét een bad en een redelijk ruime woonkamer. Dus het woord ‘fantastisch’ zweeft heus wel ergens achter in mijn hoofd rond. Héél ver achterin. Plus: als ik Rens zo hoor, heeft hij het spotgoedkoop van zijn oma kunnen overnemen. En toch...

‘Het is een opknapper,’ constateert Rens zonnig.

Ik verslik me bijna in mijn eigen speeksel. ‘Een opknapper? Lief, het is een bouwval!’

‘Precies. En het is ónze bouwval.’ Rens schudt de zak dropfruitduo’s die hij vastheeft en pikt er twee rode uit. ‘Ik geef toe dat het er iets anders uitziet dan ik me herinner. De laatste keer dat ik hier was, is dan ook al ruim twintig jaar geleden.’

Sindsdien is er overduidelijk niets mee gebeurd.

Triomfantelijk stopt Rens de dropfruitduo’s in zijn mond. ‘Ge-loof me, dit wordt geweldig.’

‘Ja... Of niet,’ zeg ik nors, maar dan hoor ik heel ver in mijn achterhoofd een klein stemmetje.

Geef het een kans, Nienke.

Ugh.

Makkelijker gezegd dan gedaan, stem van mijn geweten. Jij bent niet degene die de halve zomer lang moet proberen iets van deze bouwval te maken. Met nul kluservaring, twee linkerhanden en een vriend die nou ook niet bepaald weet wat hij doet.

Tegelijkertijd is dit een mogelijkheid om eindelijk weer iets samen te doen, dus wat dat betreft moet ik dat stemmetje in mijn achterhoofd toch maar gehoorzamen.

Ik stop zelf twee oranje dropfruitduo’s in mijn mond en zet al kauwend een paar stappen naar voren. Langzaam buig ik me naar de planken toe. Ooit waren ze donkergroen, maar inmiddels is de verf zo afgebladderd dat daar nog amper wat van te zien is. En als ik het zo bekijk, zitten er nog meer planken los dan ik op het eerste oog had gezien.

‘Het komt heus wel goed,’ hoor ik de goedgeemtste stem van Rens achter me terwijl ik mijn vinger achter een van de onderste planken haak en er zachtjes aan trek.

Alsof het een zandkoekje is, verkruint de plank onder mijn vingers. Tegelijkertijd schiet er een splinter onder mijn duimnagel. Terwijl ik luid vloekend mijn vinger bekijk, zie ik in mijn oog-

hoek iets wegschieten. Iets... harigs. Met een staart.

In minder dan een halve seconde vlieg ik twee meter achteruit. Mijn stem slaat over als ik gil: 'Muis!'

'Echt? Wat gezellig, ons eerste huisdier! Hoe zullen we hem noemen? Ik vind Roderick wel een leuke naam, wat jij?'

'We gaan dat gore beest helemaal niets noemen,' kaats ik terug. Ik trek Rens aan zijn arm als hij nieuwsgierig naar voren wil stappen. 'Niet kijken! Straks zitten er nog meer.'

Hij draait zich naar me toe en kijkt me grijnzend aan. 'Wil je dat dan niet liever gewoon weten?'

Ik krimp in elkaar bij die woorden. 'Liever niet,' fluister ik.

'Misschien zit er wel een nestje,' gaat Rens verder. Hij inspecteert het gat dat ik net per ongeluk heb gemaakt. 'Dat zou betekenen...'

'Lief, alsjeblijft,' smeek ik. 'Ik wil het echt niet weten.'

'Oké, oké.' Rens lijkt zijn zoektocht naar meer knaagdieren te staken. Hij legt zijn beide handen op mijn schouders en vraagt: 'Waar maak je je zorgen om?'

'Alles?' sneer ik, maar dan zucht ik diep om mezelf te herpakken. 'Stel, we doen dit. Weet je dan wel waar we moeten beginnen? We weten toch helemaal niet hoe dit werkt? Ik heb nog nooit in mijn leven meer geklust dan een muurtje sauzen! En zit er überhaupt wel een bouwmarkt op Ameland?'

Rens laat me los en telt op zijn vingers af terwijl hij antwoord geeft. 'Eén: ja, dat weet ik. Twee: dat klopt, daarom ben ik al tijdens YouTube filmpjes over klussen aan het kijken. Drie: zolang jij niet met de elektra gaat prutsen, komt het vast goed. En vier: ja, er zit een bouwmarkt op Ameland.'

Hij heeft de ultieme alles-komt-goed-uitstraling die ik alleen van Rens ken.

Ik daarentegen krijg het bij elke vinger benauwder.

'We kunnen dit toch helemaal niet?' piep ik. 'Toen je zei dat je het vakantiehuisje van je oma kon overkopen, dacht ik dat je op

zijn minst een... een... nou ja, niet dít bedoelde.’ Ik gebaar naar het huisje, waar met enig gevoel voor drama net een volgende plank scheefzakt doordat er een zuchtje wind tegenaan blaast.

Rens schiet in de lach. Blijkbaar is de paniek in mijn ogen duidelijk zichtbaar, want hij heeft het fatsoen zijn gezicht toch maar weer in de plooi te trekken. Hij legt zijn beide handen op mijn schouders en duwt ze naar beneden. ‘Hé, rustig maar. Dit komt echt wel goed. We doen dit samen. Mijn oma heeft me verzekerd dat met de leidingen en de elektra niets mis is. Het is echt alleen een kwestie van nieuwe planken tegen de muren, het terras opnieuw egaliseren en bestraten, een nieuwe keuken en badkamer en wat muren sauzen. Meer niet.’

Ik trek een zuur gezicht. ‘Dat klinkt als zo ongeveer alles, behalve de riolering.’

Hij grijnst toegeeflijk. ‘En de elektra. En de vloeren. Én het grootste deel van de tuin. Heel veel meer is het huisje ook niet, dus dat scheelt. O ja, en we hebben natuurlijk meubels nodig, want de paar dingen die mijn oma heeft achtergelaten, staan er al sinds halverwege de vorige eeuw. Maar wat kasten en een bed in elkaar zetten lukt ons vast, toch?’

‘Vast,’ zeg ik, maar binnen in mij is de paniek nog altijd duidelijk aanwezig. Mijn stem schiet met dat ene woord al angstig de hoogte in.

‘Helpt het als ik je zeg dat ik al het een en ander heb uitgewerkt?’ probeert Rens. ‘We hebben zelfs bouwtekeningen. Mijn oma heeft al het onderhoud van de afgelopen jaren keurig bijgehouden.’

Het ligt op het puntje van mijn tong om te vragen over welk onderhoud hij het heeft, maar het lijkt me beter om daar niet op in te gaan. Daarom doe ik toch maar mijn best zo opgewekt mogelijk te kijken. Rens die iets heeft uitgewerkt, is sowieso al een unicum, dus dan kan ik hem beter het voordeel van de twijfel geven.

Terwijl Rens op de zakken van zijn zomerjasje klopt, stuur ik snel wat foto’s naar Lisa. Ik had beloofd mijn beste vriendin op de

hoogte te houden van dit hele avontuur. Ze is momenteel op Texel en heeft zo haar eigen problemen om mee te dealen – zoals oog in oog staan met je ex terwijl je van plan was om je gedachten over hem juist op een rij te zetten – maar beloofd is beloofd. Misschien helpt het om te weten dat het gras op Ameland niet per se groener is.

Mijn vingers vliegen over mijn telefoonscherm.

Ik geloof niet dat ik ooit zo'n bak ellende heb gezien. Hoop dat jij jouw bak ellende inmiddels wat meer onder controle hebt. Stuur me updates als je tijd hebt! x

Snel druk ik op 'verzenden'. Dan stop ik mijn telefoon weer in de zak van mijn short en richt me tot Rens. 'Nou, laat maar zien dan.'

Rens' gezicht klaart op. Hij troont me mee naar de tuintafel op het terras – een kunststof geval dat ooit wit was, maar nu bruin-groen is uitgeslagen. Vol trots zet hij de zak dropfruitduo's neer en vouwt een papier uit. 'Kijk, dit zijn de drie slaapkamers op de bovenverdieping. En als we hier nou mee zouden beginnen...'

Ik buig me wat naar voren om alles beter te kunnen zien. Terwijl ik mijn best doe om te focussen op zijn verhaal, zou ik zweren dat de kraallogjes van Roderick me vanuit een hoekje argwanend in de gaten zitten te houden.